

Олексій Олександрович ПОМАЗАН*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ОЗНАКИ, ЗМІСТ ТА ВИДИ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті аргументовано, що характерними ознаками правоохоронної діяльності є наступні: 1) має публічно-владну природу; 2) спрямована на: охорону та захист основоположних соціальних цінностей (зокрема таких як права і свободи людини та громадянина); підтримку правового порядку та зміцнення режиму правової законності; охорону та захист суспільних інтересів; тощо; 3) має спеціальний та професійний характер, тобто здійснюється спеціально створеними органами публічної влади, а також посадовими особами, наділеними для цього відповідною компетенцією; 4) здійснюються переважно у процедурно-процесуальній формі; 5) пов'язана із застосуванням примусу.

Встановлено, що правоохоронна діяльність являє собою основну форму реалізації правоохоронної функції держави, яка виконуються переважно спеціально створеними для цього органами (правоохоронні органи), має процедурно-процесуальний характер, спрямована на охорону та захист від протиправних посягань проголошених соціальних цінностей, правового порядку, а також на охорону та захист загальносуспільних і державних інтересів, здійснюється на професійній основі та тісно пов'язана із застосуванням державного примусу. Обґрунтовано, що доцільним є виокремлення різновидів правоохоронної діяльності залежно від пріоритетних напрямків та характеру її реалізації, відповідно можемо відмітити такі види досліджуваної діяльності: охорона публічного порядку та забезпечення публічної безпеки; оперативно-розшукова робота; слідча діяльність; правозахисна діяльність; наглядова діяльність.

Ключові слова: правоохоронна діяльність, місія, правоохоронні органи, правозастосовна діяльність.

Постановка проблеми. Правоохоронна діяльність є однією із ключових форм реалізації правоохоронної функції та має особливо важливе суспільне значення, оскільки її місія полягає у охороні, захисті та забезпеченні відновлення прав, свобод, законних інтересів індивідуальних і колективних суб'єктів, режиму законності та стану правопорядку, а також у сприянні формуванню у населення високого рівня правової свідомості та культури. Правоохоронна діяльність орієнтована: на збереження проголошених соціальних цінностей, на досягнення та підтримку максимального рівня безпеки суспільного життя, на забезпечення оперативного та ефективного реагування на прояви правомірної поведінки, а також мінімізацію її толерування у суспільстві. Правоохоронна діяльність

– це потужний інструментарій виконання публічною владою своїх гарантій безпеки перед суспільством в цілому, його окремими інститутами та громадянами.

Правоохоронна діяльність є важливим напрямом наукової досліджень, який неодноразово потравляв у поле зору різних науковців. Зокрема, їй приділяли увагу В. М. Андріїв, О. І. Безпалова, Д. С. Денисюк, М. В. Джафарова, К. А. Котух, В. І. Литвиненко, В. В. Сокурєнко, О. В. Старчук, Л. С. Явич та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, та з огляду на сучасні реалії, у науковій літературі подальшого опрацювання потребує питання ознак, змісту та видів правоохоронної діяльності в Україні.

Мета статті полягає у тому, щоб виділити ознаки, розкрити зміст та види правоохоронної діяльності в Україні. Досягнення вказаної мети обумовлює необхідність вирішення наступних завдань: узагальнити наукові погляди вчених стосовно тлумачення поняття «правоохоронна діяльність»; розкрити положення норм чинного законодавства, яке регулює правоохоронну діяльність; розкрити види правоохоронної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Починаючи наукове дослідження відзначимо, що в науковій літературі існує низка підходів щодо тлумачення поняття «правоохоронна діяльність», аналіз яких дає можливість узагальнити, характерними властивостями даної наукової категорії є наступні:

- має публічно-владну природу. Ця діяльність здійснюється державними органами та органами муніципальної влади, адже вона має на меті забезпечення публічного порядку та безпеки, як одних із базових суспільних благ, які гарантуються державою. Крім того, саме держава, в особі її органів і посадових осіб, володіє монопольним правом на застосування примусу, як засобу впливу на суспільно значущу поведінку суб'єктів. Здійснення правоохоронної діяльності – це право-обов'язок держави, реалізуючи який вона з одного боку виконує свої конституційні зобов'язання перед суспільством в цілому та кожним його членом окремо, а з іншого – втілює у життя свою владну волю, здійснюючи регулятивний вплив на суспільні відносини;

- спрямована на: охорону та захист основоположних соціальних цінностей (зокрема, таких як права і свободи людини та громадянина); підтримку правового порядку та зміцнення режиму законності; охорону та захист суспільних інтересів; сприяння вільній та безперешкодній реалізації громадянами своїх прав, свобод і законних інтересів; протидію проявам протиправної поведінки, усунення її негативних наслідків та відновлення порушеного порядку;

- має спеціальний та професійний характер, тобто здійснюється спеціально створеними органами публічної влади, а також посадовими особами, наділеними для цього відповідною компетенцією. Професійний характер правоохоронної діяльності вимагає наявності у суб'єктів, які її реалізують належного рівня фахової підготовки. Зауважимо, що за умови застосування широкого підходу до розуміння правоохоронної діяльності,

про який часто говорять дослідники, вона може розглядатися як така, що здійснюється більш просторим колом суб'єктів, зокрема такими, які не є спеціально створеними для її реалізації. Втім для мети нашого дослідження найбільш доцільним, на нашу думку, є сама вузьке визначення правоохоронних органів. Слід відзначити, що на відміну від визначення поняття «правоохоронної діяльності», якого немає на рівні вітчизняного законодавства (лише у законопроектах), визначення понятійно-термінологічної конструкції «правоохоронні органи» закрплене у декількох нормативно-правових актах. Так, у Законі України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23.12.1993 р. № 3781-XII закрплено, що правоохоронні органи – органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, Бюро економічної безпеки України, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції¹. Згідно Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами» від 20.04.2006 р. № 550 правоохоронні органи – це органи прокуратури, служби безпеки, Національної поліції, Бюро економічної безпеки, Національне антикорупційне бюро, інші утворені відповідно до законодавства органи, які здійснюють правоохоронні функції². У наказі Міністерства вугільної промисловості України «Про затвердження Інструкції про організацію та проведення контрольних заходів щодо фінансово-господарської діяльності на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міністерства вугільної промисловості України та щодо яких Міністерство здійснює корпоративне управління» від 08.06.2007 № 200 закрплено, що правоохоронні органи – це органи прокуратури, Міністерства внутрішніх справ, Служби безпеки України, підрозділи податкової міліції органів державної податкової служби, Головне контрольно-ревізійне управління України³. Згідно наказу Міністерства праці та соціальної політики України «Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мінпраці» від 10.08.2007 № 429 правоохоронні органи – органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, підрозділи податкової

¹ Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 р. № 3781-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 11. Ст. 50.

² Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами : постанова Кабінету Міністрів України від 20.04.2006 р. № 550. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/550-2006-%D0%BF#Text>.

³ Про затвердження Інструкції про організацію та проведення контрольних заходів щодо фінансово-господарської діяльності на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міністерства вугільної промисловості України та щодо яких Міністерство здійснює корпоративне управління : наказ Міністерства вугільної промисловості України від 08.06.2007 р. № 200. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0200644-07#Text>.

міліції¹. Зміст наведених вище законодавчих визначень поняття «правоохоронні органи» досить поверхневий, адже нормотворець йде шліхом перелічення правоохоронних органів або вказівки на те, що такими є ті органи, які виконують правоохоронну функцію держави. Однак наведений підхід, вочевидь, зовсім не розкриває, ані сутності, ані меж поняття «правоохоронні органи». Саме тому доцільніше звернутися до дослідницьких позицій щодо розуміння змісту категорії «правоохоронні органи». Так, скажімо, А. А. Русецький вважає, що правоохоронні органи – це наявні в суспільстві й державі державні установи, органи та організації, що здійснюють правоохоронну діяльність та основне завдання яких полягає в забезпеченні законності, захисті прав та законних інтересів людини і громадянина, юридичних осіб, боротьби зі злочинністю та іншими правопорушеннями. При цьому, зауважує правознавець, під правоохоронною діяльністю варто розуміти таку державну діяльність, яка здійснюється з метою охорони права спеціально уповноваженими органами шляхом застосування юридичних заходів впливу із суворим дотриманням встановленого законом порядку².

Поділяючи позицію А. М. Колодія та А. Ю. Олійник, А. А. Русецький наголошує, що характерною властивістю правоохоронних органів є те, що: їх правоохоронна діяльність має певну спеціалізацію та в багатьох випадках є не тільки головним, але й єдиним напрямом діяльності; мають державно-владні повноваження для виконання своїх обов'язків; мають змогу застосовувати засоби державного примусу до правопорушників; застосовують інші передбачені законом види обмежень; мають порівняну самостійність, власну структуру, деякі особливості щодо інших державних органів; безпосередньо займаються попередженням правопорушень; можуть бути державними і недержавними (муніципальними)³.

І. Л. Бомбергер та А. В. Собко вважають, що правоохоронний орган – це державний орган, основною функцією якого є здійснення правоохоронної діяльності, яка виявляється в реалізації відповідних правоохоронних функцій, що здійснюються на професійній основі, має визначені законом повноваження на здійснення заходів державного примусу, спрямовані на охорону та захист прав людини, забезпечення законності та правопорядку, рішення яких є обов'язковими для відповідних посадових осіб, фізичних та юридичних осіб, потребують спеціального матеріально-технічного та кадрового забезпечення діяльності, здійснює свою діяльність із дотриманням встановлених законом правил та процедур⁴.

¹ Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мінпраці : наказ Міністерства праці та соціальної політики України» від 10.08.2007 № 429. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0429203-07#Text>.

² Русецький А. А. Поняття та особливості правоохоронних органів України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 6. Т. 4. С. 329.

³ Русецький А. А. Поняття та особливості правоохоронних органів України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 6. Т. 4. С. 328.

⁴ Бомбергер І. Л., Собко А. В. До питання про поняття та ознаки правоохоронних органів у правовій доктрині та законодавстві України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2020. Вип. 1. № 61. С. 19. DOI: <https://doi.org/10.32782/2307-3322.61-1.3>.

З позиції А. І. Фаріон-Мельник, О. М. Яремко під правоохоронними органами слід розуміти органи державної влади, за функціональним критерієм спрямовані на фахове здійснення правоохоронної діяльності з метою забезпечення верховенства права і правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства та держави від протиправних посягань. В Україні правоохоронні органи, наголошують дослідниці, часто зазнають певних змін, пов'язаних з їхніми завданнями, функціями, організаційною структурою, повноваженнями тощо. Відповідно, зауважують А. І. Фаріон-Мельник, О. М. Яремко, не доцільно розкривати зміст дефініції «система правоохоронних органів» за допомогою перерахування суб'єктів здійснення правоохоронної діяльності. Система правоохоронних органів – це цілісна, ієрархічна, структурована сукупність взаємопов'язаних і взаємодіючих правоохоронних органів, за функціональним критерієм спрямовані на фахове здійснення правоохоронної діяльності з метою забезпечення верховенства права і правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, прав та законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства й держави від протиправних посягань¹. Тож, враховуючи законодавчі та доктринальні підходи до розуміння поняття правоохоронних органів (правоохоронного органу), можемо з упевненістю констатувати, що правоохоронна діяльність має спеціальний характер і, відповідно, є предметом відання тих органів, які створені саме для її реалізації. У той час як інші органи публічної влади та інститути громадянського суспільства, сприяють належному здійсненню правоохоронної діяльності;

- здійснюються переважно у процедурно-процесуальній формі. Правоохоронна діяльність, як і будь-яка інша державно-владна діяльність, має суворо відповідати вимогам законності, одним із важливих аспектів якої є реалізація правоохоронних дій та заходів у чітко встановленому порядку, який передбачений чинним законодавством. Процедурно-процесуальний характер досліджуваної діяльності є дуже важливою гарантією попередження свавілля та зловживань з боку суб'єктів-носіїв публічної влади, чіткого дотримання прав і свобод осіб, по відношенню до яких здійснюються правоохоронні дії та заходи;

- пов'язана із застосуванням примусу. Виконуючи свої завдання, функції та повноваження, суб'єкти правоохоронної діяльності в разі необхідності можуть вдаватися до застосування заходів примусу, які реалізуються виключно на підставі, у порядку та межах визначених Законом. Примус у правовій державі розуміється як заснований на вимогах права та здійснюваний у встановлених межах і формах шляхом фізичного, психічного або організаційного впливу на волю та поведінку суб'єктів права діяльність державних органів і інших уповноважених осіб з метою

¹ Фаріон-Мельник А. І., Яремко О. М. Правоохоронні органи: питання термінології та системи. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. Вип. 2. С. 69.

запобігання порушенню або загрози порушення правових норм, забезпечення прав і свобод особи, громадської безпеки, територіальної цілісності та державного суверенітету, іншої суспільної та державної необхідності. Державний примус можна визначити, як здійснювану від імені держави сукупність заходів владного зовнішнього впливу, спрямованих на примушування суб'єктів права до певної поведінки. Державний примус – це владне ставлення, що характеризується асиметричним положенням сторін. Доцільно розрізняти державний примус у правовій державі та державний примус у неправовій державі. Важливо відмітити, що головна ціль державного примусу у правовій державі, захист прав людини та забезпечення загального блага¹.

Отже, враховуючи вище викладене, можемо дійти висновку, що правоохоронна діяльність являє собою основну форму реалізації правоохоронної функції держави, яка реалізується переважно спеціально створеними для цього органами (правоохоронні органи), має процедурно-процесуальний характер, спрямована на охорону та захист від протиправних посягань проголошених соціальних цінностей, правового порядку, а також на охорону та захист загальносуспільних і державних інтересів, здійснюється на професійній основі та тісно пов'язана із застосуванням державного примусу.

Змістом правоохоронної діяльності є сукупність правоохоронних та тісно пов'язаних із ними дій і заходів, спрямованих на: зміцнення режиму законності та підтримку правового порядку, перш за все шляхом протидії злочинності та іншим проявам протиправної поведінки; забезпечення публічної безпеки та сприяння громадянам, які опинилися у складній життєвій ситуації, у реалізації ними своїх прав; протидію загрозам національній безпеці та підтримку суспільного спокою.

Реалізація змісту правоохоронної діяльності відбувається як у формі активної дії (боротьби) спрямованої на ті чи інші суспільно небезпечні явища, з метою локалізації останніх, припинення та усунення їх негативних наслідків, так і у вигляді, так би мовити, роботи на випередження, тобто шляхом запобігання та проведення профілактичної роботи.

Правоохоронна діяльність являє собою досить складне, багатоелементне та багатоаспектне явище, у складі якого можна виокремити декілька різновидів. Серед правознавців немає єдності в частині того, на які саме видові групи доцільно розподіляти правоохоронну діяльність. Так, наприклад, Д. А. Морквін провівши дослідження, дійшов висновку, що доцільно виокремити наступні ключові критерії класифікації правоохоронної діяльності: 1) за суб'єктами реалізації: по-перше, правоохоронну діяльність як напрям реалізації управлінських повноважень значної кількості суб'єктів, включно з органами законодавчої влади,

¹ Лесько Н. Державний примус: поняття та характеристика. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2022. № 1. Т. 9. С. 111. URL: <https://science.lpnu.ua/law/all-volumes-and-issues/volume-9-number-1-33-2022/state-primus-concept-and-characteristics>.

органами місцевого самоврядування, а також представниками громадськості, що у визначених законодавством межах та засобах здійснюють заходи із охорони встановленого правопорядку у певному колі суспільних відносин; по-друге, правоохоронну діяльність, яку реалізують в межах свого функціонального призначення коло визначених законодавством правоохоронних органів; 2) за специфікою виконуваних повноважень суб'єктами здійснення правоохоронної діяльності остання також не є однорідною. Означене обумовлено конкретикою цілей та завдань суб'єктів її здійснення, наприклад, правоохоронна діяльність Національної гвардії та правоохоронна діяльність Національної поліції¹.

Т. Табака пропонує залежно від завдань, які вирішують правоохоронні органи, правоохоронну діяльність поділити на такі види: охорона встановленого законом порядку суспільних відносин – боротьба з правопорушниками; діяльність із забезпечення громадської безпеки; боротьба зі злочинністю – розкриття та розслідування злочинів; нагляд за додержанням законодавства; забезпечення виконання рішень судів та інших органів у випадках, передбачених законом; забезпечення державної політики у сфері правосуддя; надання кваліфікованої правової допомоги громадянам та організаціям, нотаріальна діяльність, діяльність приватних охоронних та детективних фірм тощо². Фахівці ГО «Осяжний обрій» класифікують правоохоронну діяльність залежно від пріоритетного напрямку їх роботи, а саме: забезпечення громадського порядку (Національна поліція України, Національна гвардія України), оперативно-розшукова діяльність (Служба безпеки України, Служба зовнішньої розвідки, Головне управління розвідки Міністерства оборони, Управління державної охорони України, Державна прикордонна служба України, Національна поліція, Державне бюро розслідувань, Національне антикорупційне бюро України, Бюро економічної безпеки, Державна кримінальна виконавча служба), досудове розслідування (Національна поліція, Державне бюро розслідувань, Національне антикорупційне бюро України, Бюро економічної безпеки)³.

Висновки. У підсумку відзначимо, що в цілому кожен із підходів до класифікації правоохоронної діяльності має право на існування, а його цінність залежить від потреб та кого групування та обраного критерію його здійснення. На наше переконання, найбільш доцільним для мети представленого дослідження, є виокремлення різновидів правоохоронної діяльності залежно від пріоритетних напрямків та характеру її реалізації, відповідно можемо відмітити такі види досліджуваної діяльності: охорона

¹ Морквін Д. А. Класифікація видів правоохоронної діяльності в Україні // Актуальні проблеми правового забезпечення протидії злочинності : тези доп. учасників наук.-практ. семін. (Харків, 14 трав. 2020 р.). Харків : ХНУВС, 2020. С. 87. URL: https://library.pp-ss.pro/index.php/ndippsn_20200514/article/view/morkvin.

² Табака Т. Сутність правоохоронної діяльності. *Актуальні проблеми правознавства*. 2024. № 1. С. 259. DOI: <https://doi.org/10.35774/>

³ Цокур В., Гермашев Ю. Правоохоронна діяльність // Осяжний обрій. URL: https://overallhorizon.org/?page_id=384.

публічного порядку та забезпечення публічної безпеки; оперативно-розшукова робота; слідча діяльність; правозахисна діяльність; наглядова діяльність. Слід відмітити, що зазначені різновиди правоохоронної діяльності можуть бути притаманні і якомусь одному правоохоронному органу (наприклад, наглядова діяльність перебуває у сфері відання прокуратури України), так і декільком різним представниками державної правоохоронної системи.

Резюмуючи вище викладене, можемо констатувати, що правоохоронна діяльність є одним із ключових напрямків державної діяльності, для реалізації якого в нашій країні сформовано складний, розгалужений механізм, важливою та органічною ланкою якого є Державне бюро розслідувань, загальні та специфічні аспекти діяльності якого заслуговують окремого теоретичного дослідження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бомбергер І. Л., Собко А. В. До питання про поняття та ознаки правоохоронних органів у правовій доктрині та законодавстві України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2020. Вип. 1. № 61. С. 16–20. DOI: <https://doi.org/10.32782/2307-3322.61-1.3>.

2. Лесько Н. Державний примус: поняття та характеристика. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: «Юридичні науки»*. 2022. № 1. Т. 9. С. 106–113. URL: <https://science.lpnu.ua/law/all-volumes-and-issues/volume-9-number-1-33-2022/state-primus-concept-and-characteristics>.

3. Морквін Д. А. Класифікація видів правоохоронної діяльності в Україні // Актуальні проблеми правового забезпечення протидії злочинності : тези доп. учасників наук.-практ. семін. (Харків, 14 трав. 2020 р.). Харків : ХНУВС, 2020. С. 86–88. URL: https://library.pp-ss.pro/index.php/ndippsn_20200514/article/view/morkvin.

4. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 р. № 3781-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 11. Ст. 50.

5. Про затвердження Інструкції про організацію та проведення контрольних заходів щодо фінансово-господарської діяльності на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міністерства вугільної промисловості України та щодо яких Міністерство здійснює корпоративне управління : наказ Міністерства вугільної промисловості України від 08.06.2007 р. № 200. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0200644-07#Text>.

6. Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мінпраці : наказ Міністерства праці та соціальної політики України від 10.08.2007 № 429. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0429203-07#Text>.

7. Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною

аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами : постанова Кабінету Міністрів України від 20.04.2006 р. № 550. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/550-2006-%D0%BF#Text>.

8. Русецький А. А. Поняття та особливості правоохоронних органів України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 6. Т. 4. С. 326–330.

9. Табака Т. Сутність правоохоронної діяльності. *Актуальні проблеми правознавства*. 2024. № 1. С. 257–261. DOI: <https://doi.org/10.35774/>

10. Фаріон-Мельник А. І., Яремко О. М. Правоохоронні органи: питання термінології та системи. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. Вип. 2. С. 65–70.

11. Цокур В., Гермашев Ю. Правоохоронна діяльність // Осяжний обрій. URL: https://overallhorizon.org/?page_id=384.

Стаття надійшла до редакції 19.03.2025

Oleksiy OI. POMAZAN,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

SIGNS, CONTENT AND TYPES OF LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES IN UKRAINE

The article argues that the characteristic features of law enforcement activities are the following: 1) has a public-authority nature; 2) is aimed at: protecting and defending fundamental social values (in particular, such as human and civil rights and freedoms); supporting the legal order and strengthening the legal regime; protecting and defending public interests; etc.; 3) has a special and professional nature, that is, it is carried out by specially created public authorities, as well as by officials endowed with the appropriate competence for this; 4) is carried out mainly in a procedural form; 5) is associated with the use of coercion.

It has been established that law enforcement activity is the main form of implementation of the law enforcement function of the state, which is performed mainly by specially created bodies (law enforcement agencies), has a procedural nature, is aimed at protecting and defending against unlawful encroachments on proclaimed social values, legal order, as well as at protecting and defending general public and state interests, is carried out on a professional basis and is closely related to the use of state coercion. It is substantiated that it is appropriate to distinguish types of law enforcement activity depending on the priority areas and nature of its implementation, accordingly, we can note the following types of researched activity: protection of public order and ensuring public safety; operational and investigative work; investigative activity; human rights activity; supervisory activity.

Keywords: *law enforcement activity, mission, law enforcement agencies, law enforcement activity.*